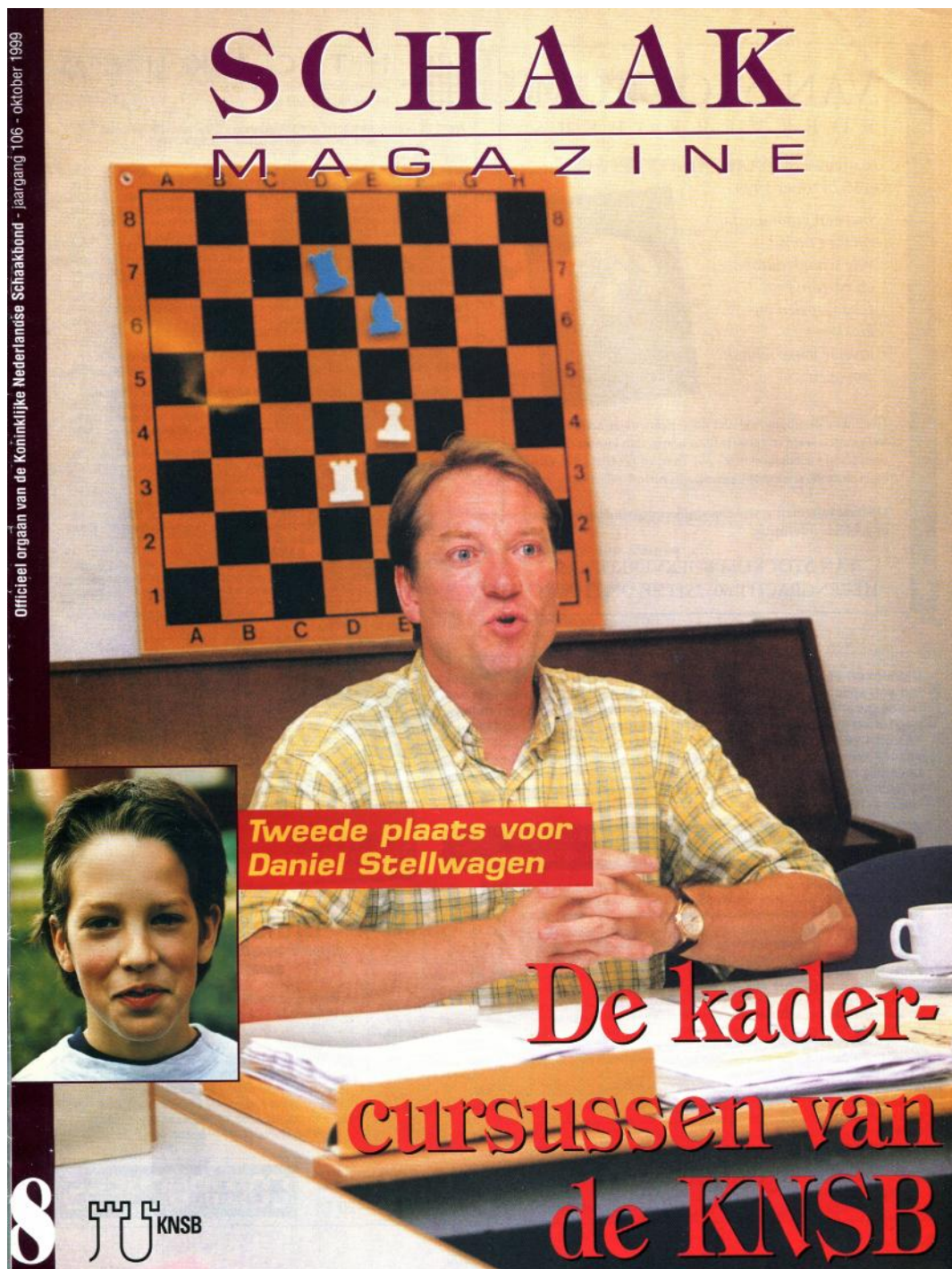

Opstapjes

In 1999 stopte ik na tien jaar met mijn bijbaantje in de twee Amsterdamse buurtcentra. Mijn directe leidinggevende wilde dat ik vaker 's avonds ging werken, maar dat botste met mijn – veel beter betaalde – schaaktrainingen. Ik nam ontslag, maar kon nog wel jarenlang gebruik maken van de ruimtes voor mijn trainingen. Niet snel daarna kreeg de KNSB subsidie om consultants aan te stellen. Ik werd een van de vier consultants, met de grote regio NHSB, SGA en SGS. Als consultant kon ik clubs, bonden en scholen advies geven op allerlei terreinen. Een ideale functie voor mij, aangezien ik als trainer en kaderdocent veel van les geven wist. Daarnaast wist ik veel van organisaties en besturen, niet alleen vanwege mijn eigen bestuurservaringen (onder andere bij BSG), maar ook door mijn – niet afgemaakte - studie bestuurskunde. Vanaf nu verdiende ik mijn geld met schaken, van mijn hobby mijn beroep gemaakt!

Als kaderdocent (lerarenopleider) was ik inmiddels ook al enkele jaren actief en in die hoedanigheid stond ik in oktober 1999 op de cover van Schakend Nederland.

Bij Zukertort/Amstelveen liep het voortvarend en jaarlijks eindigde spelers en teams in de top van Nederland. Zodoende mailde Peter Purland, de jeugdleader van de Engelse bond, om te vragen of er interesse was voor match tussen Engeland en Zukertort. Een leuk idee en samen met de jeugdcommissie van Zukertort heb ik, van 2001-2007, acht “interlands” georganiseerd. Een lang weekend met schaakmatches, een snelschaaktoernooi en uiteraard de nodige sociale activiteiten. Het ene jaar in het Keizer Karel College in Amstelveen, het andere jaar in (de buurt van) Liverpool. Omdat Zukertort niet helemaal gelijkwaardig was met de Engelse jeugdtop tot en met 12 jaar mochten wij enkele oudere spelers mee laten doen. Soms nodigde ik ook enkele gastspelers uit, zo heeft onder andere BSG-er Peter Drost meegespeeld tegen de Engelsen.

Robert Ris (in blauw shirt) en Matthew Tan (wit shirt) op de eerste twee bordes tegen Engeland in 2001. Beide Zukertorters zouden later IM worden. Daarachter Enrico Blees (witte shirt, speelt tegenwoordig bij Purmerend) en Florian Jacobs (met gestreept shirt, speelt nog steeds bij Zukertort).

Bij BSG heb ik in deze periode incidenteel training gegeven aan volwassenen en de jeugd. De jeugdafdeling was rond de eeuwwisseling klein, maar er waren wel enkele talenten. In het seizoen 2000-2001 gaf ik het groepje Jesper de Groot, Ewoud de Groot, Robert Fliermann en Jarno Witkamp training. Jesper, Ewoud en Robert wisten zich netjes te plaatsen voor het Nederlands jeugdkampioenschap en behaalden daar goede klasseringen. Zij waren echter uitzonderingen en hadden binnen BSG weinig uitdaging. Toen ze een jaar later overstapten naar Baarn verbaasde dat diverse BSG-ers. Enigszins vreemd, want waar BSG voor veel volwassenen aantrekkelijk was (sterke interne, kans om in een KNSB-team te spelen) was Baarn dat toentertijd voor de jeugd: grote jeugdafdeling, gestructureerde trainingen, sterke jeugdinterne, jeugdteams die meespeelden in de top van Nederland. Een wereld van verschil met de BSG-jeugdafdeling van toen. Later zouden ook de Bussumers Peter Drost, Yme Brantjes en Robin van Kampen bij Baarn gaan spelen.

Het “consumentisme” bij de jeugd (maar vooral ook ouders!) kwam overal in Nederland voor en jeugdspelers en ouders hadden het er openlijk over, dus niets nieuws onder de zon. Zo gaf ik jeugdtraining bij de schaakclubs Het Probleem (Amsterdam) en Zukertort (Amstelveen). Bij Het Probleem had ik een groepje met enkele jeugdtoppers. Nadat één pupil verhuisde naar Amstelveen ging hij bij Zukertort spelen. Twee anderen waren eigenlijk te goed voor Het Probleem. Ze hadden bij de jeugd

geen uitdaging en bij de volwassenen hoorden ze al bij de top. De overstap naar Zukertort was dan ook logisch, want daar konden ze KNSB spelen en de interne was in die tijd de sterkste van Nederland. Gabriel Molinari speelde bijvoorbeeld zijn eerste drie interne partijen bij Zukertort tegen spelers met een elo van meer dan 2300, terwijl de beste speler bij Het Probleem rond de 2000 had. De eerste twee partijen verloor hij, maar de derde partij (tegen een andere oud-speler van Het Probleem, Maarten Solleveld) won hij! Hetzelfde jaar maakte hij al zijn debuut in de KNSB-competitie en mocht niet veel later invallen in de hoofdklasse. Hij ging met enorme sprongen vooruit hetgeen bij zijn oude club onmogelijk was geweest. Desondanks waren er veel negatieve reacties bij Het Probleem over deze transfers en ook ik werd ervan beschuldigd deze spelers over gehaald te hebben, maar het was toch echt hun eigen (begrijpelijke) keuze. Jammer dat veel schakers en bestuurders voornamelijk door hun clubbril kijken en niet naar de ontwikkelingskansen van de individuele jeugdspeler!

Door toeval ging ik in de zomer van 2001 toch weer eens een toernooi spelen. Ik was met Jeroen Vuurboom, een bevriende schaaktrainer, op fietsvakantie in Frankrijk. Na de zoveelste regenbui nam Jeroen, vanuit Sedan, de trein naar huis. Tijdens onze fietstocht had ik gezien dat er de volgende dag in Bogny sur Meuse, een schaaktoernooi zou beginnen. Dus op de fiets erheen! Maandagmiddag kwam ik in Bogny sur Meuse aan, nog net op tijd om mee te doen. Vreemd, maar ook grappig om na bijna 14 jaar weer een echt toernooi te spelen. Zo maakte ik mijn rentree in het “3^e Open International des Ardennes”. Met een grootmeester (Igor Rausis) en een internationaal meester (Bruno Laurent) was het niet sterk bezet. Ik had de vierde elo van de 46 deelnemers. Na vier rondes had ik 3½ punt en kreeg de drie sterkste spelers in de volgende rondes. Zonder al teveel moeite werden die partijen - ook tegen Rausis! - allemaal remise. In de voorlaatste ronde won ik in slechts 9 zetten:

Eddy Sibbing (2160) - Michel Lorrain (1940), Bogny sur Meuse 2001

1.d2-d4	d7-d5
2.Lc1-g5	h7-h6
3.Lg5-h4	Lc8-f5
4.c2-c4	c7-c6
5.Pb1-c3	g7-g5
6.Lh4-g3	Lf8-g7
7.c4xd5	c6xd5
8.Dd1-b3	Dd8-d7
9.Lg3xb8	1-0

Na **9...Txb8** lijkt **10.e4** te winnen, maar zwart heeft dan nog **10...De6!!**, al staat wit wel bijzonder goed. Een mooi voorbeeld van te vroeg opgeven. Beter was **9.e4!!** (de “omdraairegel”) **9...De6 10.Dxb7 Lxe4** (10...Dc6? 11.Lb5!) **11.0-0-0** en wit wint.

Door ook de laatste partij te winnen eindigde ik ongeslagen met 7 uit 9 op de gedeelde tweede plaats met IM Laurent, een halfje achter IGM Rausis. De organisatie gebruikte “systeem Hort” om te bepalen wie tweede was geworden, waardoor ik de tweede prijs (zo’n €800) kreeg en Laurent slechts de helft. Het was inmiddels weer zonnig geworden en ik heb de fietsvakantie nog een tijdje voortgezet, maar wel met een grote beker boven op mijn bagage. ☺ Om een Fide-elo te krijgen had ik echter te weinig partijen gespeeld die meetelden. Vandaar dat ik later die zomer ook het Open toernooi van Genua ging spelen. Dit toernooi was veel sterker bezet en een plek in de middenmoot was mijn deel. Wel had ik nu voldoende partijen gespeeld om mijn eerste Fide-elo (2189) te krijgen.

Ondertussen was ik één van de meest actieve trainers van Nederland geworden. Met Cor van Wijgerden had ik veel contact, wat mijn kennis zeker ten goede kwam. Ik schreef tussen 1998 en 2003 regelmatig artikelen in *Schaakmagazine* over *De Stappenmethode*. Het les geven was in de loop der jaren danig veranderd, met name ook omdat de beginnende schakertjes steeds jonger waren. Dat vereist een totaal andere manier van les geven dan men gewend was, want een kind van 5 of 6 jaar leert nu eenmaal anders dan een kind van 9 of 10 jaar. En dan te bedenken dat in mijn beginperiode de meeste beginners pas naar een schaakclub gingen toen ze 12 of 13 jaar waren.....

De jeugd begint steeds jonger met het leren van schaken

Opstapje 1

Eddy Sibbing, Cor van Wijgerden

Stap 1 was minder geschikt voor deze jongste jeugd. Vandaar het plan om aparte werkboeken voor de allerjongste jeugd te maken. In 2003 zijn Opstapje 1 en Opstapje 2 – een coproductie van Cor van Wijgerden en mij - verschenen.

Om de schijn van belangenverstengeling te voorkomen ben ik toen gestopt met de artikelen in Schaakmagazine.

Ondanks dat Cor wars is van commercie en marketing, werden deze werkboeken in de loop der jaren bij steeds meer scholen en clubs gebruikt. Ook zijn er diverse vertalingen gekomen, van Engels tot Frans, van Fins tot Grieks.

Vijftien jaar later worden er wereldwijd zo'n 12.500 Opstapjes per jaar verkocht. Het levert een aardig zakcentje aan royalty's op!

Als opleider van schaakleraren had ik inmiddels ook aardig wat cursussen gegeven en dat was in België niet onopgemerkt gebleven. In 2001 werd ik gevraagd om een cursus in Veurne, een oud vestingstadje tegen de Franse grens aan, te geven. Omdat ik uit Amsterdam moest komen was het aantrekkelijk om in zo'n weekend zoveel mogelijk uren te maken. Zo gaf ik drie dagdelen "vormingen", maar daarnaast ook nog workshops en trainingen. Voor elke vorming moest ik enkele weekenden naar België en was dan van vrijdagmiddag tot zondagavond drukdoende. In de volgende tien jaar volgden er nog cursussen in Oostende (2x), Gent (4x) en Neerpelt (2x).

Naast de twee open toernooien in 2001 was mijn eigen schaken beperkt tot de kampioenschappen bij BSG (Beker, snelschaak en rapid) en af en toe een toernooitje en een partij voor Sopsweeps. Wel deden we met Sopsweeps mee aan het SGA-rapidkampioenschap voor teams. Gezellig een hapje eten en daarna schaken. In 2004 wisten we dit toernooi te winnen en zelf had ik het genoeg om in 2004 en 2005 topscorer te worden van het toernooi. De KNSB-wedstrijden waren leuk en gezellig, maar niet handig in verband met mijn trainingen de dag erna. Hoewel ik had aangegeven niet meer te willen spelen, kwam het – vanwege het beperkt aantal leden – regelmatig voor dat ik tóch gevraagd werd om in te vallen. Vandaar dat ik 2006 besloot mijn lidmaatschap op te zeggen. Dat werd geweigerd en binnen enkele dagen werd ik tot "ere-trainer" benoemd, met de belofte dat ik nooit meer gevraagd zou worden om in te vallen.....

In september 2006 stond BSG-Sopsweeps op het programma en ik had toegezegd om mee te spelen. Door het overlijden van mijn moeder kwam het er echter niet van. BSG won overtuigend, mede door het afgaan van de telefoon van Tom Bottema, waardoor Sopsweeps al snel op achterstand kwam. Ikzelf ging al weer een paar jaar met mijn jeugdliefde, Gerda Visser, die ook de BSG-jaren 1980-1985 mee had gemaakt. Op zoek naar een huis kwamen we in het voorjaar van 2007 in de Beerensteinerhof in Bussum uit. Mijn broer Ton, oud-voorzitter van BSG, heeft de koop nog net voor zijn overlijden (mei 2007) mee gekregen. We waren amper naar Bussum verhuisd toen er een vacature voor manager van het Max Euwe Centrum kwam. Ik kreeg de functie en kon dat prima combineren met de schaaklessen op scholen in Amsterdam.

Een jaar nadat ik begonnen was bij het Max Euwe Centrum kwam Gari Kasparov op bezoek.

Voor een documentaire op de IDFA over zijn politieke aspiraties, was hij naar Amsterdam gekomen. De opnames voor *Eenvandaag* werden in het MEC gemaakt.

Ik heb Kasparov tussen de opnames door rondgeleid in ons museum. Hij was uitstekend op de hoogte van de schaakhistorie: alle spelers op foto's van 100 jaar geleden kende hij!

(wordt vervolgd)